

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

16. SRPNA 2015

Z obsahu:

**Papežův list k 200. výročí
narození sv. Jana Boska**
- strana 2 -

**Kdo požehnaně zasévá,
bude požehnaně sklízet**
Homilie Mons. Josefa
Hrdličky při pohřební
mši svaté za Josefa Vlčka
- strana 4 -

**Mluvme o své radosti:
martyrium**
P. Peter van Briel
- strana 6 -

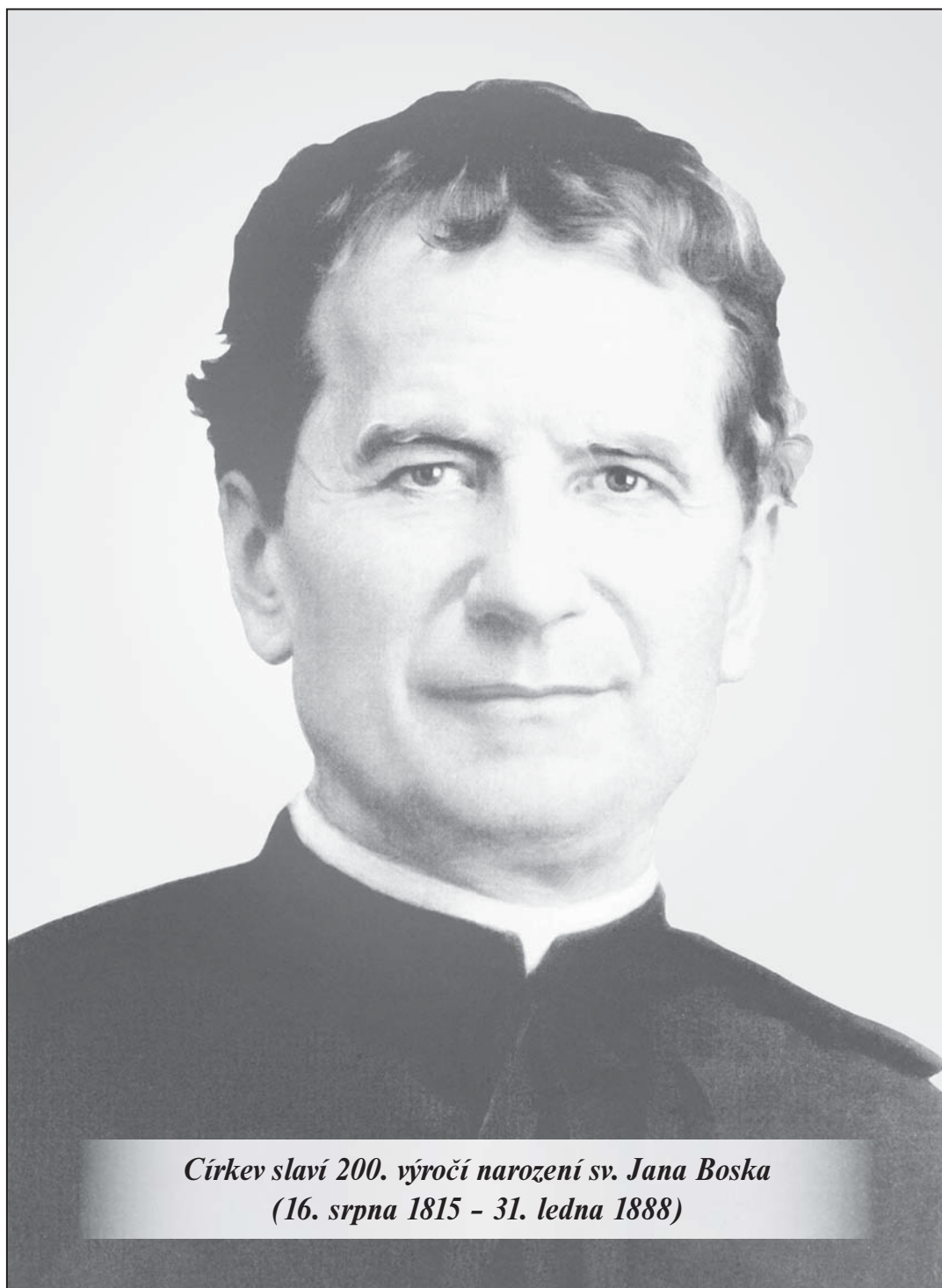
„Neuvěříte-li, nevydržíte.“
(Iz 7,9)
P. Mieczysław
Piotrowski TChr
- strana 7 -

**Život podle Mariina vzoru
a mariánský život
v Marii kvůli Marii**
(14 - dokončení)
- strana 9 -

**S arcibiskupem Janem
Graubnerem o výchově**
- strana 10 -

**Vychovávat v duchu
sv. Dona Boska**
(6 - dokončení)
- strana 11 -

**„Pohleďte na nebeské
ptactvo“ (Mt 6,26)**
(2 - dokončení)
Mirosław Rucki
- strana 12 -

*Církev slaví 200. výročí narození sv. Jana Boska
(16. srpna 1815 - 31. ledna 1888)*

Papežův list k 200. výročí narození sv. Jana Boska

Svatý otec František zaslal hlavnímu představenému salesiánů, otci Angelovi Fernandezovi Artime, list u příležitosti 200. výročí narození Dona Boska, zakladatele kongregace. Papež v dopise, datovaném symbolicky 24. června – tedy na slavnost Narození sv. Jana Křtitele, křestního patrona Dona Boska – vzdává Bohu díky za světce mladých lidí, poukazuje na zásadní aspekty jeho duchovního a pastoračního dědictví a vyzývá jeho dnešní následovníky, aby je odvážně naplňovali.

„Don Bosco nás především učí, abychom ne pouze přihlíželi, nýbrž se postavili do první řady a poskytli mládeži celistvou výchovu,“ píše papež František a zdůrazňuje, že ačkoli Itálie a Evropa prošly za poslední dvě století mnoha změnami, duše mladého člověka zůstává stále stejná. Také dnes jsou „chlupci a dívky otevření životu, setkání s Bohem a ostatními lidmi,“ soudí František. Zároveň však existují skleslí, duchovně strádající a vyloučení mladí lidé, připomíná papež a vyzdvihuje láskyplný přístup Boskovy pedagogiky. Je proto nezbytné, aby vychovatel vyjadřoval svou lásku skrze konkrétní a účinná gesta. Světcovo za-

nicení pro spásu duší, vyzdvihuje Petrův nástupce, jej nutilo vycházet a podstupovat odvážná rozhodnutí, až dospěl k volbě chudých mladých lidí s úmyslem založit široké hnutí chudých pro chudé.

Také dnes vychází salesiánská rodina do nových výchovných a misijních prostorů, poznamenává Svátý otec a vyjmenovává některé z nich: nové prostředky sociální komunikace, interkulturní výchova v národech s náboženským pluralismem, činnost v rozvojových zemích a migračních oblastech. „Výzvy, jakým čelil Turín devatenáctého století – zbožňování peněz, nerovnost plodící násilí, ideologická kolonizace a kulturní otázky městských kontextů – se totiž mezitím globalizovaly.“ Římský biskup proto salesiány vyzývá, aby „umožnili rozkvet charismatické kreativity v rámci vzdělávacích institucí i mimo ně“. „Kéž vám Don Bosco pomáhá,“ píše František, abyste „nezklamali hluboké touhy mladých lidí, jejich potřebu života, otevřenosti, radosti, svobody, budoucnosti; jejich přání spolupracovat při budování spravedlivějšího a bratrštějšího světa, rozvoji všech národů, ochraňování přírody a všech životních oblastí.“ Salesiáni mají mladé lidi doprovázet v jejich

„úsilí o sjednocení víry, kultury a života, ve chvílích závazného rozhodování, v jejich snaze o výklad složité reality“.

Svatý otec naznačuje zejména dva úkoly salesiánské pastorace. Prvním je výchova k užívání nových komunikačních prostředků a sociálních sítí ve shodě s křesťanskou antropologií, druhým pak podpora společenské dobrovolnické práce, bez ohledu na ideologie, které kladou na první místo trh a zisk, nikoli lidskou důstojnost a hodnotu práce. František se vrací k pojmu „výchovná krize“, který vyslovil Benedikt XVI., a vybízí salesiánskou rodinu k „účinnému spojení s jinými řeholními a laickými institucemi a k zapojení rodiny“, protože, jak podotýká, bez rodinné pastorace nelze vést účinnou pastoraci mezi mládeží. Dospělí lidé mají mladým lidem „trpělivě naslouchat, chápat jejich neklid a požadavky, učit se mluvit pro ně srozumitelným jazykem“. Církev do salesiánů vkládá velká očekávání, uzavírá papež František svůj list. „Vezměte tedy na sebe odkaz svého zakladatele, abyste mohli mluvit a jednat s mládeží a pro mládež,“ zní závěrečná papežova výzva.

Jana Gruberová,

www.radiovaticana.cz, 16. 7. 2015

Tento člověk byl opravdovým svědkem víry! Řeč je o našem šéfredaktorovi, panu Josefu Vlčkovi, jehož si Pán povolal zpět do svého otcovského domu. Je těžké vyjádřit v krátkosti všechny myšlenky, které člověka napadají, když žije delší dobu po bohu tak vzácného člověka...

Je zřejmé, že nás opustil člověk-katolík, jehož každodenní život byl příkladným svědectvím víry v Trojjediného Boha a v bezmeznou důvěru v pomoc a ochranu Panny Marie. Vše, co dělal, nač pomyslel, bylo nepochybně vedeno pravou zbožností a životem ze svátostí. Častokrát bylo vidět, že se pan Vlček v myslí modlí i během práce, a to i za ty, kdo nebyli nakloněni jeho vizi záchrany světa a lidských duší. V takových chvílích člověk pochopí, co znamená milovat své nepřátele. Josef Vlček vždy usiloval o záchranu všech duší, neměl malé

Editorial

cíle – a to se projevovalo i navenek. Jsem mu za tuto životní katechezi velmi vděčný.

Sílu ducha, kterým Bůh pana Vlčka obdařil, spatřuji rovněž v obdivuhodné schopnosti učit se novým věcem i ve vysokém věku, ba i ve schopnosti reflektovat skutečnosti, které ne vždy byly ve shodě s původní představou merita věci. Nikdy však pan Vlček neustoupil z toho zásadního, co ho provázelo po všechny dny života až do smrti: od věrnosti Boží pravdě zjevené v Písmu svatém a udržované v Tradici katolické církve, a z toho plynoucí úcty především k Panně Marii a ke svatému Josefovi.

O vzájemné lásce s Bohem svědčí i to, že pan Vlček obdržel před svou smrtí „dar odpuštění“, jež si zasloužil právě za svou

věrnost Bohu a úctu k Panně Marii. Každý člověk by měl mít touhu podobně usmířen odcházet z tohoto světa na věčnost. Je to velký dar a je třeba o něj prosit – pro sebe i pro druhé; a také se na jeho přijetí připravovat svým životem, v němž vládne Boží milost a jeho Prozřetelnost.

A to mě vede k myšlence na odkaz jeho posledních dnů. Snažme se být opravdu v každém okamžiku připraveni na odchod z tohoto světa. Nemůžeme se opovážlivě spoléhat na Boží milosrdenství ve chvíli smrti. Pokud totiž ve svém životě Boží milost běžně odmítáme, je velmi pravděpodobné, že ji odmítneme i v okamžiku smrti. A to je důležité závěrečné poselství života Josefa Vlčka: Drazí, myslíte na spásu své duše! Uvěřte naplno Bohu a plňte jeho vůli. A důvěřujte v mocnou přimluvu a pomoc Panny Marie!

Daniel Dehner

Velká Ježíšova katecheze o Eucharistii, která navazuje na záračné nasycení, ještě stále pokračuje. Vrať se tedy do Kafarnaum a cestou pros Ducha Svatého, aby připravil tvé srdce na její přijetí. Jsou to slova života a mají ti přiblížit samo jádro velkého Ježíšova tajemství. Vzbud' velkou důvěru ve svého Pána, abys dokázal setrvat ve víře, i kdyby se ti Ježíšova slova zdála nepochopitelná, či dokonce tvrdá.

Už z toho, s jakou vytrvalostí a trpělivostí Ježíš opakuje a vysvětluje příslib svého největšího daru, Chleba života, a to i přes nepochopení, a dokonce zjevnou nepřiznání svých posluchačů, můžeš usoudit, jak velice mu na něm záleží.

Nárok na věčný život v Bohu, který člověk svou neposlušností ztratil, chce Syn Boží svou dobrovolnou obětí nejen obnovit, ale dokonce zaručit obdivuhodným způsobem, ve kterém se nejvyšší měrou projeví a uplatní nekonečná Boží láska i Boží moc. Tuto záruku budoucí slávy⁽¹⁾ chce Ježíš osobně a viditelně nabídnout každému z nás. Chceš-li si uchovat tělesný život, sytíš své tělo pokrmem. Ale tento pozemský život nevstoupí do věčnosti. Abys mohl *spatřit Boží království, musíš se narodit znovu, z vody a z Ducha Svatého*⁽²⁾. Tento tvůj druhý život, život tvé duše, na rozdíl od tělesného života nemá jen dočasné a omezené trvání, nýbrž je určen k tomu, aby přešel do věčnosti v nebi. I pro tento život potřebuješ pokrm, který přichází odtamtud, protože *sestoupil z nebe*. Je to *Chléb živý*, je to sám Boží Syn, který poslušně sestupuje na zem, aby jako *pšeničné zrno padl do země, zemřel a přinesl užitek*⁽³⁾.

Je vůbec možné domyslet hloubku a šířku této božsky tak přestědré a nejbáznivější vynalézavosti? Bůh se chce vydat za život člověka tak důsledně, že se nakonec vydá člověku jako Chléb života. *Ten, jehož vlastní učedník na smrt vydává biřičům, sebe za pokrm vydává svým učedníkům*.⁽⁴⁾ Dříve než se kterýkoliv člověk zasvěti Bohu, Bůh pojal úmysl, že se zcela zasvětili člověku, a to nikoliv jako odměna za jeho věrnost, ale právě proto, že se od svého Boha odvrátil, neuposlechl ho a sám se chtěl postavit na jeho místo. Všechny obrazy a podobenství jsou jen slabým náznakem skutečné podstaty toho, co Bůh chystá pro své pozemské tvo-

Život Boží

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Kdo jí mé tělo,
zůstává ve mně a já v něm.*

ry. Židé se oprávněně s údivem ptají: *Jak nám může ten člověk dát jíst své tělo?* Co je vlastně větší zázrak – to, že nám dává sám sebe, nebo způsob, jakým uskutečňuje, aby se z tohoto Pokrmu mohlo dostat každému člověku?

Ať to chápeš, nebo ne, nic to nemění na skutečnosti, že božský Pokrm je pro tvůj věčný život nezbytností. Tento božský řád lásky pokládá Ježíš za tak závazný, že neváhá pro něj podstoupit ta nejvyšší rizika. Riziko nepochopení u současných i riziko znevažování a zneuctivání u budoucích. Jak vidíš, jeho posluchači nemají ani tolik trpělivosti a tolik důvěry, aby s pokorou přijali z úst Mesiáše, co jim zatím připadá nepochopitelné, a budoucí nebudou mít vždy tolik víry a pokorné úcty, aby pod skromnými způsoby nepřestávali vidět celou vznešenost skutečné přítomnosti nekonečného Boha, který se z pouhé lásky bezvýhradně daruje jako Chléb života. A konečně je tu i riziko, že na světě, za který dal Ježíš na kříži v oběť své tělo, bude daleko více těch, kterým se jeho božského Pokrmu nedostane, než těch, kteří jím k oslavě Boha a svému věčnému užítku nasytí svou duši.

Stejně jako tajemství jeho božského Chleba i sám charakter a hodnota života, který chce Ježíš žít svým svátostným pokrmem, se vymyká lidským představám. Uvědom si, že velikost a důstojnost božského života v tobě odpovídá vznešenosti onoho jediného pokrmu, který jej může nasytit. O jakém životě tu Boží Syn mluví? Skrže tento Chléb, který ti Ježíš dává, může *zůstávat v tobě a ty v Něm*. Co to znamená – *zůstávat v Ježíši?* Tvůj Spasitel neváhá srovnávat toto tvé přebývání v Bohu se svým vlastním věčným životem v Otci. Tvůj život se tedy od věčnosti rodí v Božím Synu spolu s jeho životem, který se od věčnosti rodí v Otci. S eucharistickým pokrmem přijímáš věčný plán božského soužití, aby se v tobě uskuteč-

Liturgická čtení

1. čtení – Př 9,1-6

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojd'te, můj pokrm jezte, víno mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chod'te!

2. čtení – Ef 5,15-20

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, (užívejte slov) ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hřejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Dokončení na str. 6

nilo v Kristu. Všechno to, co pro nás Ježíš podle tohoto plánu vykonal uprostřed lidských dějin, když sestoupil a přijal lidské tělo, to všechno vložil do tajemství Eucharistie. Na tom všem však mohou získat účast jen ti, kteří **uvěří**, protože není jiného způsobu, jak se v omezené a narušené lidské přirozenosti vyrovnat s nekonečným darem nekonečného božského života. Uvěřit znamená radostně a pokorně přijímat a vyznávat, že Pánem sdílená skutečnost nekonečně přesahuje všechno, s čím se může vyrovnat tvůj rozum, že dar Chleba, kterým tě Bůh sytí, je nekonečně větší, než za jaký jsi schopen děkovat, že láska, která se ti zjevuje a daruje, je nekonečně větší, než jakou můžeš opětovat. Co ti zbývá? Nepřestávej volat: *Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se*.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ zpěv *O sacrum convivium*;

⁽²⁾ srov. Jan 3,5; ⁽³⁾ srov. Jan 12,24;

⁽⁴⁾ hymnus *Verbum supremum prodians*;

⁽⁵⁾ srov. Ž 34,2-3

Kdo požehnaně zasévá, bude požehnaně sklízet

Homilie Mons. Josefa Hrdličky při pohřební mši svaté za Josefa Vlčka,
olomoucká katedrála 31. července 2015

Známe běžné situace, kdy se jako lidé setkáváme, zdravíme se, reagujeme na sebe, sdílíme různé své radosti nebo i starosti. Jde o něco spontánního, kdy si máme tolik co říci. Něco jiného ale je, když stojíme kolem rakve v kostele, kde leží zesnulý člověk, který pro nás mnoho znamenal, byl nám blízký ve víře, inspiroval nás, obohacoval, a náhle tu není. I nyní u rakve bratra v Kristu Josefa Vlčka cítíme ten tajemný práh smrti, kdy nám není do řeči. Víme, že vše, co řekneme, je pouze lidský pokus o slova – s vědomím, že někdo jiný, Jediný, ten Nejvyšší, který vidí až na dno všech věcí a všech srdcí a osudů, má právo na ono poslední Slovo, před kterým veškerá lidská rétorika znamená jen málo a umlká.

Zádušní mši svatou v olomoucké katedrále spolu s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem a světcím biskupem Josefem Hrdličkou koncelebrovalo 37 kněží za asistence tří jáhnů.

Přesto má homilie ve mši svaté jedno privilegium: vychází totiž ne z lidských úvah a pocitů, ale je ve službách Slova Božího. Ano, je tu klíč, známe Slovo, které bylo na počátku a bude na konci všeho. A to Slovo bylo Bůh. To Slovo se stalo Tělem v Ježíši Kristu, který přebýval mezi námi a tímto Slovem sdělil vše podstatné o životě i smrti. Je to Slovo větší než vesmír a vše stvořené – a je to Slovo lásky, protože Bůh je Lásky. Toto Slovo zní i u rakve našeho bratra v Kristu Josefa Vlčka, který nás opustil ve věku 95 let. V tom slovu najdeme i důležitou větu: „Kdo požehnaně zasévá, bude požehnaně sklízet.“ A právě dozněla slova

našeho Pána a vítěze nad smrtí, který říká: „Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten ponese dobré ovoce.“

Řekneme jistě, že věk 95 let je „požehnaný věk“. Nejen délkou svého pozemského trvání, jde i o další projevy tohoto požehnání – Ježíš říká: Po ovoci je poznáte. Je tu jeho rodina, jsou tu rodiny jeho dětí. Je tu jeho manželka Ludmila, s níž prožil 67 let společného života, kdy podle svátostného manželského slibu spolu nesli dobré i zlé až do konce. A šlo o životní příběh, před kterým stojíme s úctou. Jak jim muselo být, když byl Josef odsouzen k trestu smrti za horlivou činnost pro církev, jak dlouho trvalo bolestné odloučení, kterým se museli protrpět, když mu byl poté trest smrti změněn na 21 let vězení? Ano, s úctou stojíme před tímto vším, co spolu jako rodina překonali a dosvědčili, ale co Bůh obrátil v požehnání. Toto svědectví a tento dar se týká celé církve, nás všech a my jej v této mši svaté chceme vděčně předat Bohu jako obětní dar.

Na posledních výtiscích knih Matice cyrilometodějské, jejímž byl bratr Josef obnovitelem a mnohaletým vůdčím duchem, vidíme počet dosud vydaných publikací s číslem blízkým se už k 900 titulů náboženské literatury, stejně jako bezpočet čísel časopisu Světlo. A nepřehlédněme, že tuto životní fázi začal naplno ve svobodě rozvíjet až v 70 letech

svého života, poté co se zhroutil rudá totalita. Pro většinu lidí je to věk prožívaný už na odpočinku. Pro bratra Josefa to byl začátek veliké a plodné vydavatelské práce, když už mnoho let předtím byl iniciátorem tajného šíření samizdato-

vé náboženské literatury. Když mu bylo kolem 30 let a čelil rozsudku smrti, netušil, že ještě není ani ve třetině života, který mu Bůh vymezil. Je to další podoba Božího požehnání a důkaz, že Boží plány jsou nevyzpytatelné.

Bratr Josef nám v těžkých dobách posloužil příkladem mužné křesťanské statečnosti, která v době pronásledování, útlaku a násilí ze strany totalitní moci jasně ukázala, že člověk-křesťan nemusí pasivně přijmout úděl útlaku, ale může vědomě a doslova nést na trh vlastní kůži, vědom si toho, že při šíření křesťanského tisku dříve či později asi skončí před soudem a ve vězení, což se i stalo. Jaká musela být víra a odvaha toho, kdo šel do těchto rizik, jak málo bylo těch, kdo byli schopni i za tak těžkých podmínek přijmout důsledky a nasadit život za Boha, za Krista, za jeho Církev! Bratr Josef byl jeden z nich. Víme, co pro něj znamenala láska a úcta k Matce Boží, k Svatému otci, ke kněžské službě – to vše chceme při této mši společně změnit v obětní dar, v touzu a prosbu, aby jej objala Boží láska i náruč Panny Marie.

Chceme vzpomenout i jeho neúnavné pracovitosti. On jako by nám chtěl připomenout pojem „cilevědomost“, kterému se má vše podřídit, a to je Bůh a jím svěřené poslání. A vždy vidíme, jak těsně souvisí tato milost s křížem,

Večerní chvály

*Ach, nedej, by nás stihla smrt,
když svědomí nám tíží hřích,
když nemyslíme na věčnost
v té síti hříčů šalebných.
Vzbuď naši touhu po nebi,
kde věčný život čeká nás:
a pomoz odložit vše zlé
a smýti z duše každý kaz.
To splň nám, dobrý Otče náš.*

Poznámka redakce:

Tuto modlitbu si přál Josef Vlček otisknout příležitostně ve Světle – měsíc před svou smrtí.

Zádušní mše svatá byla oslavou Boha Trojjediného, v kterého Josef Vlček pod ochranou Panny Marie věřil a hlásal celým svým životem až do své smrti.

► který je třeba nesmlouvavě přijmout. V tom nám byl příkladem, na který nelze zapomenout.

Víme ovšem, že podstatou každého křesťanského pohřbu není oceňování člověka a chvála, ta má být vždy zaměřena k Bohu, ale i prosba za odpuštění hříchů. Všichni jsme hříšníci, všichni bez jediné výjimky, kterou byla jen Panna Maria ve své smrti. My potřebujeme Boží milost a odpuštění. I tuto prosbu vkládáme v této chvíli do své vroucí modlitby. Často slyšíme při pohřbech výzvu, abychom zesnulému odpustili, jestli se na nás čímkoli provinil. Ale správný postup by měl být hlubší: Nejprve prosit společně Boha za odpuštění, které všichni potřebujeme, a bez něhož by nám nebe zůstalo zavřené. Pak máme prosit my živí zesnulého, aby odpustil on nám, co jsme mu my zůstali dlužní v lásce, porozumění, podpoře, pomoci, a teprve pak za to, abychom i my mu odpustili, čím se snad provinil vůči nám. Přesto však cítíme, jak v naší vzpomínce v této chvíli převládá pocit díků, kdy voláme Bohu díky – a díky i vám, bratře Josefe.

Byl jste obdařen Božími dary. Víme, že jste uměl pevně stát za svými názory, a i když se někdy stávalo, že se například naše názory v něčem lišily (co bylo třeba si ujasnit) – pak jsme cítili, že tyto rozdíly, nebo spíš rozdílné akcenty na určité věci nikdy nemohly vést k hlubším rozporům mezi námi. To vědomí, že Ježíš nás nazval přáteli a po nás chce, aby to též přátelství spojovalo i nás navzájem,

bylo vždy silnější a nikdy jsme se nedokázali přestat mít rádi. Kéž i tuto zkušenost všichni zdědíme v této rodině Církve, kterou tvoříme, a slibme si to i zde v kostele u rakve zesnulého bratra Josefa, že poté, až se tento zástup rozptýlí do mnoha míst, kde žijeme, nikdy neztratíme toto vědomí rodiny Církve, prokrvené a prozářené společenstvím lásky. Křesťané nejsou žádní ztracenci ve světě chaosu a nevěry, ale jsou cílevědomými poutníky k cíli. Za smrtí nás nečeká propadlost prázdnoty a nicoty, ale naopak plnost všeho dobra.

Kéž se i při této mši svaté za zesnulého bratra Josefa Slovo stane Tělem a přebývá mezi námi! Kéž je útěchou vám, nejbližší pozůstalí, přátelé a spolupracovníci, a kéž se v Eucharistii stane tím pokrmem, o kterém Ježíš říká, že kdo z něho jí, bude žít, i když zemře. Bude žít navěky. Nemáme větší naději, než je tato. Kéž se naplní v každém z nás.

Po obřadech bylo tělo zesnulého převezeno na Ústřední hřbitov v Olomouci a uloženo do rodinného hrobu.

Drazí čtenáři Světle!

Dovolte mi jménem rodiny poděkovat za všechny Vaše modlitby a mše svaté, které jste obětovali a ještě budete obětovat za našeho tatínka, pana Josefa Vlčka. Také děkujeme za projevenou soustrast.

Budeme Vám vděční, když na něho budete vzpomínat v modlitbách i nadále.

Děkujeme Bohu za dar jeho požehnaného života a Panně Marii za mocnou ochranu!

Děkujeme také naší mamince – jeho manželce, která mu po celých 67 let manželství připravovala zázemí domova, vedla perfektně domácnost, hostila časté návštěvy, nesla po dobu jeho vězení tíhu celého zabezpečení rodiny. Prosíme i o modlitby za ni, aby přijala tuto Boží vůli a smířila se v pokoji s odchodem svého manžela na věčnost. Bez její pomoci a obětí by nikdy nemohl vykonat takové dílo.

Ale kromě manželky dostal tatínek ještě další vzácný dar. A to, že se mohl v posledních dnech svého života, ještě za plného vědomí, smířit se všemi lidmi. Všem lidem vše odpustil a prosil všechny za odpuštění. Prosíme tedy jeho jménem i Vás za odpuštění všeho, pokud něco takového existuje.

Také my nejbližší jsme obdrželi vzácný dar, že jsme se mohli smířit s ním. Poprosit ho za odpuštění a odpustit mu; a bylo nám umožněno pár posledních dní mu každý podle svých možností a svým způsobem pomoci na poslední cestě. Jsme přesvědčeni, že to veškeré odpuštění vyústilo v klidný odchod ze světa.

A jako poslední bych uvedla velkou milost, kterou tatínek dostal, že se mohl před smrtí ještě za plného vědomí vyzpovídat, přijmout svátost pomazání nemocných a přijímat svaté přijímání téměř denně až do dne, kdy naposledy mohl polykat.

Za to vše buď Bohu díky!

*Za dcery s rodinami
dcera Věra Mrtvá*

Mluvme o své radosti: martyrium

Druhým úkonem víry vedle bliženské lásky je martyrium. Toto slovo navozuje význam „mučedník“ (martyr) – člověk, který za svou víru položil život. Často se překládá také jako „svědek krve“ – a tím se vystihuje jádro věci lépe. Mučedníci jsou „svědkové“, lidé, kteří svoji víru „ukazují“ – i když je to něco stojí, někdy dokonce i život.

Snad jste už jednou slyšeli tuto větu: „Pro mučednictví jsem se nenarodil.“ Tato věta je pochopitelná, kdo by rád obětoval svůj život! Ale když to řekne křesťan, a také to tak myslí, znamená to rozloučení s křesťanskou vírou. Vždyť ke křesťanské existenci patří svědectví, ukázání své vlastní víry (také to mnoho stojí), stejně jako bliženská láska a modlitba. Nemohu říkat: „Ano, jsem křesťan. Ale musím svou víru nutně ukazovat? Stáhnou se raději do soukromí.“ Soukromé křesťanství je protiklad sám v sobě. Nějaký lék, který neukazuje žádný účinek, není k ničemu.

Víra, kterou „máme“ – tak jako máme třeba národnost –, není k ničemu.

Láska, kterou není možno si nechat pro sebe

Na mnoha dálničních mostech, na zdech domů vidíme často graffiti: nějaké jméno s dodatkem: „Miluji tě!“ – Kdo je zamilovaný, ten by to rád sdělil světu, ten si to nemůže nechat pro sebe. Láska, kterou si člověk nechává pro sebe, neukazuje ji nikomu a tají ji přede všemi, je nemocná a zemře velmi brzo.

Kdy začneme svoji lásku k Bohu psát na dálniční mosty? Kdy budeme připraveni sdělovat celému světu, že máme Boha,

který za nás dal svůj život? Víru, jejímž obsahem je láska k Bohu, není možné si nechat pro sebe – jinak tato víra rychle onemocní a odumře. Kolik je lidí, kteří tvrdí, že jsou katolíci nebo křesťané – a už po léta nevedli žádný rozhovor o víře? Ani okrajově se nezminili, že jsou přesvědčeni a že důvěřují Bohu? Kolik

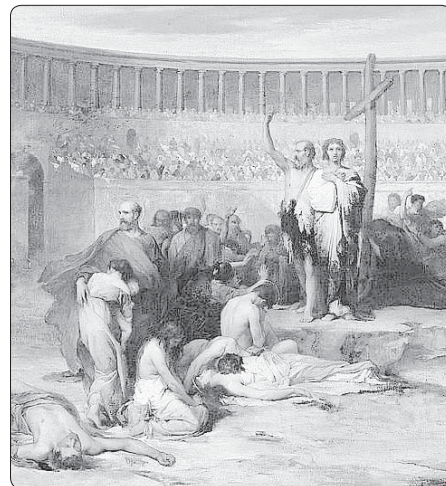
„Blízní není ten, kterého mám ráda. Je to každý, kdo přijde do mé blízkosti – bez výjimky.“

(Edita Steinová)

z nás, kteří toto čteme (včetně mne), si troufá prolomit zeď „všeobecných řečí“ a promluvit o své radosti? Milé sestry a bratři, svědectví víry je vždycky také martyrium. Můžeme si sice zvyknout být obyčejným člověkem, který nevyčnívá, když něco prožil – a dodatečně dobrým katolíkem; něco jako bonusový program, zdarma, bez přírážky. Ale zjistíme, že jsme přitom bez Boha.

Žádné svědectví víry není bez martyria

Milé sestry a bratři, není žádné svědectví víry bez martyria. Svätý Augustin o tom píše: „Nikdo ať neříká: Já nemo-

hu být mučedníkem, protože dnes u nás není žádné pronásledování křesťanů. Výrok apoštola Pavla nemůže být oslaben, když říká: »Všichni, kdo zbožně žijí v Ježíši Kristu, zažijí pronásledování.« Říká všichni, nevylučuje nikoho. Jestliže chceš vyzkoušet pravdivost jeho slov, začni jen zbožně žít v Kristu a pak uvidíš, že mluvil pravdu.“

Přitom to nemusí být vyznání víry slovy – někdo, kdo je zamilovaný, vyzařuje sám od sebe vnitřní radost, která ho oduševňuje. A promění svůj život: protože je nový střed v jeho myšlení a konání.

Také mučedníci nevydávali své svědectví slovy, ale svým životem a připraveností vyměnit život za větší dar. Ale to vyžaduje – stejně jako láska k bližnímu – vlastní přetvoření a změnu myšlení. Skrze svou víru máme ve svém životě nový střed. Tím se sjednocuje naše myšlení a konání. Všechny ty věci, které se světu zdají být nesmyslné a pošetilé, vyzařují vnitřní radost: půst, sebezápor, radostné očekávání odpuštění ve zpovědi..., procesí, svěcení neděle, poutě, církevní uzavření manželství, modlitba v předvečer pohřbu, postavení kříže na dvoře nebo v přírodě a tak dále...

My, kteří se snažíme opětovat lásku Boží, víme, že je těžké nechat se pro svoji víru přibít na kříž, ale víme, že v kříži je naděje, v kříži je spása – protože kříž je Boží graffiti na naší stěně, které nám říká: „Pohled, tak velice jsem tě miloval!“

*Z Medjugorje aktuell 6/2015
přeložil -mp-*

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Jan 6,51–58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky a chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě

život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

POUTNÍ SLAVNOST PANNY MARIE v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v neděli 13. září 2015.
Program: 10.30 hod. – mše svatá • 13.30 hod. – křížová cesta • 15.00 hod. – mše svatá.

„Neuvěříte-li, nevydržíte.“ (Iz 7,9)

Víme, že v srdci každého člověka je hluboce zakořeněna touha po lásce a nikdy nekončícím štěstí. Touto touhou nás milující Bůh vyzývá, abychom všemi svými silami směřovali k úplnému štěstí, čili ke sjednocení se s Ním v lásce.

Cesta k jednotě člověka s Bohem je cestou víry, která skončí ve chvíli smrti. V tom nejzávažnějším momentu pozemského života se dovrší a rozhodne na celou věčnost o naši spásu nebo zavržení. „Nemylte se; Bohu se nelze vysmívat. Neboť co kdo zasévá, to sklízí: kdo zasévá do svého těla, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá do ducha, sklídí z ducha věčný život.“ (Gal 6,7-8)

Cesta k plnosti štěstí je obtížná cesta víry, s níž je spojeno nevyhnutelné prodírání se temnotami smyslu a ducha. Jeden z největších křesťanských mystiků, svatý Jan od Kříže, píše, že máme „věřit v existenci Boha, který nepodléhá rozumu, vůli, představám ani žádnému smyslu; Boha v tomto životě nemůžeme pochopit. I to jeho nejvyšší zakoušení nebo poznání je nekonečně vzdálené od toho, kým On je ve skutečnosti, a i od toho zcela Ho vlastnit.“

Jediným smysluplným cílem našeho života na zemi musí být usilovat všemi silami o sjednocení s Bohem, kterého nemůžeme poznat myšlením ani lidským srdcem, který se jeví zdánlivě nepřítomný v rozměrech lidské zkušenosti. V dennodenních těžkostech srdce se otevíráme Boží lásce a sjednocujeme se s Ním. Jestliže kráčíme vytrvale cestou víry, získáváme vědomí překračující veškeré lidské poznání a moudrost. Proto Pán varuje: „Neuvěříte-li, nevydržíte.“ (Iz 7,9) Světově proslulá filosofka, svatá Edita Steinová, která zavrhlá ateismus po přečtení životopisu svaté Terezie od Ježíše, píše, že je nutné, „abychom se vyslovi-li pro nebo proti Bohu. Žádá se po nás toto: rozhodnout se, aniž bychom za to dostali potvrzení o záruce. Toto je veliké riziko víry. Cesta vede od víry k prohlédnutí, ne opačně. Ten, kdo je příliš pyšný, aby se protlačil tou úzkou branou, zůstane za ní. Ale ten, kdo se dostane na druhou stranu, ještě za života proniká do jasnosti stále zřejmější a prožívá pravdivost tvrzení: *Credo ut intelligam* - Věřím a chápu. Myslím, že se tu nedá moc po-

řít cestou prožitků, které se předstírají a sestavují v představách.“

Uvěřit - to znamená rozhodnutím své vůle přilnout v modlitbě k Ježíšovi, překonat v sobě veškerou nahromaděnou nechuť a předpojatost a s důvěrou dítěte Mu odevzdat celou tíhu svých hříchů a svých vnitřních bolestí ve svátosti pokání, v každodenní modlitbě a v Eucharistii. Svatý Petr vybízí: „Veškerou svou starost složte na něho, neboť jemu na vás záleží.“ (1 Petr 5,7)

Každý projev nevíry a nedůvěry způsobuje Ježíšovi veliké utrpení. Kristus se svěřil sestře Faustyně: „Jak bolestně mě zraňuje nedůvěra v mou dobrotu. Nejbolestněji mě zraňují hříchy nedůvěry.“ (*Deníček*, 1076) „Nedůvěra duši mi rozdirá mé nitro. (...) i přes mou bezmeznou lásku mi nedůvěřují, dokonce ani má smrt jim nestačí.“ (*tamtéž*, 50) „Zde duši v ničem nemohu pomoci, přestože jsem Bůh, protože mnou pohrdá.“ (*tamtéž*, 580)

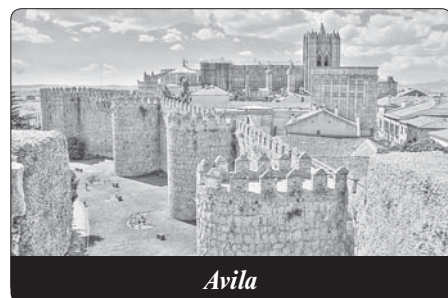
Už na samotném počátku naší cesty víry je třeba dobrovolně se zřici touhy po věcech a příjemnostech tohoto světa. Ve svém vztahu ke světu poznávanému smysly, v práci i v odpočinku, ve stravování a oblékání se, v zábavách a hře je třeba pamatovat na tato Ježíšova slova: „Tak tedy nevzdá-li se kdokoli z vás veškerého svého majetku, nemůže být mým učedníkem.“ (Lk 14,33) Boj s veškerou žádostivostí, která zotročuje a odnímá Božího Ducha, znamená rozhodnutí nést svůj kříž a vejít do temné noci víry. Teprve tehdy začíná bolestný proces očistění, proměny a sjednocování se s Bohem prostřed-

Modlitba poutníků ve Fatimě

nictvím lásky. Stává se to všechno, při našem naprostém souhlasu a svolení, skrze Krista mocí Ducha Svatého.

Těm všem, kteří se rozhodují vykročit temnou cestou víry, dává svatý Jan od Kříže velmi jasné ukazatele: „Zaprvé: je třeba mít neustálou touhu následovat ve všem Krista, snažit se svůj život připodobnit jeho životu, o němž se má často rozjímat, aby ho bylo možné následovat a za všech okolností se chovat tak, jak by se zachoval On. Zadruhé: je třeba odmítnout všechny záliby, které se podbízejí smyslu, pokud nesměřují přímo

Avila

ke cti a chvále Boží; je třeba se jich zbavit a oprostít se od nich pro Ježíše, který ve svém životě nechtěl nic a neměl jinou radost než plnit vůli svého Otce, a to nazýval svým pokrmem (Jan 4,34). A tak například, když se naskytne příležitost uslyšet něco příjemného, co nemá za cíl službu Bohu a jeho chválu - je třeba se zřeknout záliby v tom a neposlouchat... A všechny smysly se tak mají umrtvovat, samozřejmě v možné míře. Jestliže totiž nejde něčemu se vyhnout, postačí v tom nemít zálibu, i když by se takový dojem mohl pociťovat. Ať se duše snaží mít tímto způsobem umrtvené smysly, zbavené každé záliby, ponořené jakoby v temnotách. Při takové příčinlivosti se za krátký čas hodně pokročí.“

Kráčení cestou temné noci víry je bolestný proces očistování a dozrávání k lásce. „Pokud sám Bůh neukončí toto očistění,“ píše svatý Jan od Kříže. „jaké chce v duši dokonat, žádný prostředek nebo způsob nezmenší tu bolest. Duše v tomto stavu zůstane tak bezbranná jako vězeň zavřený v hluboké tajemnosti, mající navíc ruce i nohy spoutané okovy. Nemůže se pohnout ani něco spatřit, ani z nebe, ani ze země nemůže pocítit žádnou úlevu, pokud nebude duch již natolik subtilní, prostý a jemný, aby se mohl stát jedno s Duchem Božím podle stupně

milostného sjednocení, jaké mu Bůh ve svém milosrdenství ráci udělit. (...) Když duše odhodí úplně všechno, co se neshoduje s vůlí Boží, tehdy bude přetvořena v Boha skrze lásku.“

Praktické ukazatele při každodenním kráčení cestou víry

Matka Boží, plná starostí o věčnou spásu všech lidí, nás zahrnuje svou mateřskou láskou a zjevuje se nám na různých místech zeměkoule, jako v Lurdech, ve Fatimě nebo v Medžugorje, vyzývá lidstvo k obrácení, aby šlo cestou směřující do domu Otcova, a dává velice praktické a jednoduché návody:

„Přišla jsem říci světu: Bůh je Pravda, On existuje. V Něm je opravdové štěstí, plnost života a skutečná radost, ze které se rodí pokoj. Prosím vás jenom o obrácení... To je moje přání a prosba: pospěšte s obrácením! Vy, kteří věříte, změňte a prohlubujte svoji víru. Svět žije v hříchu. Bude-li tak pokračovat dál, skončí tragicky... Obráťte se a neotálejte!“

Co je třeba dělat, abychom každý den přes temnoty smyslů a ducha kráčeli cestou víry?

1. Především je třeba denně se modlit.
Při zanedbávání modlitby se víra vytrácí a člověk, který se nemodlí, se prakticky stává ateistou. Matka Boží prosí obzvlášť o stálost a vytrvalost v modlitbě: „Prosím vás, drahé děti, aby modlitba zaujímala první místo ve vašem životě, abyste začínali a končili den modlitbou. Ať se pro vás každodenní modlitba růžence stane závazkem, který budete plnit s radostí. Bez modlitby, drahé děti, nemůžete pocítit ani Boha, ani mne, ani lásku, kterou vám dávám. Proto vás vybízím, abyste začínali a končili den modlitbou. Modlitba a půst mohou zabránit i válce.“ Když jdeme cestou víry, je třeba denně číst Písmo svaté, které je živým slovem Božím. Když čteme Písmo svaté, můžeme žít v pravdě, která osvobozuje, proměňuje a posvěcuje.

2. Abychom mohli jít cestou víry, je třeba důsledně skoncovat s každým poutem a s návykem na hřích. Je třeba se modlit za odpor a nenávisť ke hříchu, protože ten vede ke ztrátě věčného života. Je třeba mít v nenávisti a odmítnout hříchy

nečistoty všeho druhu, jako jsou spoluzítí před manželstvím i mimo ně, pornografie, sebeuspokojování, antikoncepce a všechno působení i postoje zaměřené proti úctě k lidské osobě a svatosti života. Obzvláštní pomocí je – kromě modlitby – neustálé dodržování půstu. Matka Boží říká, že „satan šílí vztekem kvůli těm, kteří se postí a obracejí se... Pro ty, kterým to věk, zdraví a práce dovolí, je nejlepší půst ve středu a v pátek o chlebě a o vodě. Nejde ale pouze o půst spojený s jídlem. Půst má být vyjádřením pravdy, že člověku je ke štěstí potřebný Bůh. Půst je zřeknutí se všech hříchů a odmítnutí alkoholu, cigaret a různých dalších návyků, rovněž vzdání se sledování televizních programů, poněvadž ty jsou velkým nebezpečím pro vás a vaše rodiny; po jejich zhlédnutí nejste schopni se modlit. Tato omezení si můžete uložit všichni.“

3. Když se rozhodneme kráčet cestou víry, je třeba se zvláště starat o to, abychom vždy setrvali ve stavu milosti posvěcující, a po každém těžkém pádu okamžitě přistupovali ke svátosti pokání. Pokud se nedopustíme těžkých hříchů, máme chodit každý měsíc ke zpovědi, abychom své srdce zraněné hříchy ponořili do oceánu Božího milosrdenství. Velmi se doporučuje mít stálého zpovědníka a duchovního vůdce.

4. Při naší cestě do nebe musíme co nejčastěji přijímat Ježíše ve svatém přijímání a uctívat Ho v Nejsvětější svátosti. Matka Boží říká: „Vroucně si přeji, abyste věděli, že to sám Ježíš se vám dává během mše svaté. Očekávejte s touhou tuto chvíli. Nikdy úplně nepochopíte Boží lásku přítomnou v Eucharistii. Nikdy dostatečně nepoděkujete za ten dar. Ti, kteří přicházejí do kostela bez přípravy, bez víry, bez úmyslu přijmout Nejsvětější svá-

tost a bez vzdávání díky, ještě více zatvrzují svá srdce.“

Ježíš je skutečně přítomný v Eucharistii, a proto je zapotřebí k Němu přicházet a setrávat v jeho přítomnosti v postoji adorace. „Pán je přítomný ve svatostánku s božstvím i lidstvím; ne s ohledem na sebe, ale s ohledem na nás! On také

Rukopis svaté Terezie z Avily

ví, že my – takoví, jací jsme – potřebujeme jeho osobní blízkost. Proto je každý dobře smýšlející a chápající člověk přitahován, aby tam přebýval tak často a tak dlouho, jak může. Umět na sebe zapomenout, zřít se všech osobních záměrů a práv, mít srdce otevřené pro všechny cizí bolesti a potřeby – to je ideál dosahovaný pouze díky každodennímu setkávání se ve svatostánku se Spasitelem. Kdo Ho navštěvuje v Eucharistii a svěruje se Mu se svými nejrůznějšími situacemi, kdo se dává očistit posvěcující mocí oltáře a sám se Mu v Kristově oběti odevzdá, kdo Ho ve Svátosti přijímá do svého nitra, ten se ponořuje stále hlouběji a silněji do proudu božského života a vrůstá do mystického těla Kristova, přetvářeje své srdce podle vzoru srdce Božího,“ píše svatá Edita Steinová.

Když přijímáme každodenní těžkosti kráčení cestou víry, která je fascinujícím životním dobrodružstvím, duchovním dobýváním nejvyššího vrcholu štěstí, které má jméno Bůh – Lásku, musíme pamatovat na to, co napsal mistr mystického života, svatý Jan od Kříže: „Abys došel k tomu, co neznáš, musíš jít skrze to, co neznáš. Abys došel k tomu, co nemáš, musíš jít skrze to, co nemáš. Abys došel do toho, čím nejsi, musíš jít skrze to, čím nejsi.“

Z Milujcie się! 3/2015 přeložila -vv-

Pomník svatého Jana od Kříže v Avile

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (14 – dokončení)

Kapitola XIV

Mariin duch vede, vlastní, hýbe a oživuje některé duše: v jakém smyslu a jakým způsobem? Tehdy ony duše žijí skrze Mariina ducha, jejich životem je Maria a jsou takřka proměněny v Marii.

U některých Mariiných synů dochází k tomu, že – jak skrze zvyk mít Marii neustále na mysli jako milovanou Matku, tak skrze časté láskyplné působení a vedení Ježíšova Ducha vzhledem k této nejlaskavější Matce – se nechávají jejím duchem vést, utvářet, vlastnit a oduševňovat. Tak jak se jeví, jsou Marií jako nejdražší synové vychovávaní, vstřebávají do sebe její charakter a odívají se jejím duchem: v tomto smyslu jsou v ní přetvářeni, žije v nich její duch a všechno v nich působí.

To může být chápáno v tomto smyslu: Ježíšův Duch bezpochyby vlastnil milovanou Matku, působil v ní a oživoval ji dokonaleji než kteréhokoliv jiného tvora. Tento Ježíšův Duch v ní přebýval a sám působil svá díla, aniž by byl v jediném případě chyběla její spolupráce. Tak došlo k tomu, že se Ježíšův Duch skrze její nejmilovanější spolupráci stal jejím duchem, takže ona sama praví: *Můj duch je nad mě sladší.*⁽¹⁾

A tento její duch v ní zářil ve ctnostech každého druhu a všechno v ní s ní působil.

Když pak ona sama ráčí některé své synáčky utvářet, obstarává pro ně svého ducha, to jest Ježíšova Ducha, který v nich působí její ctností, její charakter, její způsob jednání a její náklonnosti. Tím dochází k tomu, že se jeví jako ti, kdo jsou přetvářeni v Marii a v nichž žije Mariin duch, nebo – řečeno lépe – v nichž žije a působí Ježíšův Duch jako v Marii. A co je na tom zvláštního, že se tito nejdražší synové stávají jednomyslnými se svou milovanou Matkou – když něco takového je vlastní dobrým synům a je zamýšleno milujícími matkami?

Tehdy se v nich projevuje navenek Mariin život a zároveň život Ježíšův. Jako prohlásil apoštol: *žiji, nežiji však já, ale žije ve mně Kristus,*⁽²⁾ tak tehdy takové duše, zdá se, mohou říci: *Žiji, nežiji však já, ale žije ve mně Maria, neboť je v nich skutečně zničeno všechno, co odporuje Mariinu Duchu, a žije v nich všechno, co je s ním ve shodě. Dokonce je Mariin Duch, jak se zdá, podle vyloženého smyslu řídí, vlastní a oživuje jakožto Duch Mariin spolu s Duchem Ježíšovým, neboli jeden a tentýž Duch Ježíšův a Mariin působí v nich všechny jejich skutky, je oduševňuje a ve všem řídí, jako oduševňoval a řídil Marii a konal všechny její skutky. A v tomto smyslu již nežiji oni, ale žije v nich Ma-*

ria, protože hýbe jejich schopnostmi, zaměřuje je k určitému cíli a řídí, a tak působí, že novým způsobem žijí v Bohu. Proto je Maria jejich životem a oni ji plným právem zdraví: *vita, dulcedo et spes nostra, salve* [životě, sladkosti a naděje naše, buď zdráva].⁽³⁾

To, co jsme vyložili, ať je dostatečné k tomu, aby zbožné duše byly vyučeny v životě podle Božího vzoru a v božském životě v Bohu kvůli Bohu a zároveň v mariánském životě v Marii kvůli Marii. Kéž jej v nás ráčí přivést k dokonalosti ten, který na přímluvu milované Matky vzbudil touhu po něm, Ježíš, který je velebený na věky. Amen.

*Z latinského originálu
„De vita mariae-formi et mariana
in Maria propter Mariam“
(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP*

Poznámky:

⁽¹⁾ Sir 24,27 (Vulg.).

⁽²⁾ Gal 2,20.

⁽³⁾ Jedná se o vzývání Panny Marie ze známé modlitby *Zdrávas, Královno*. [pozn. překl.]

Pros milou Matku, aby ti pomohla

Stále znova budeš poznávat, že vlastní silou nemůžeš nic dosáhnout. A je tomu tak dobře. Jak bys jinak dělal pokrok v pokoře? Přicházej stále plný důvěry k mojí Matce. Pros ji o pomoc. Kdo ti může lépe pomoci než ona? Celý její život může být pro tebe nejkrásnějším příkladem, zvláště její pokorná odevzdanost, její mírnost a obětavost až do krajnosti. A vidíš, její pohled byl vždycky zaměřen na mne a skrze mne na Otce. Pros milou Matku, aby ti pomohla, abys nic nedělal beze mne. Oči a uši, především srdce, ať spočívají ve mně tak pevně, aby tě nic nemohlo ode mne vzdálit, protože po celý čas stále čekám, v lásce čekám, a stále chci být přítomen, když jenom tvoje srdce mě hledá.

*Sestra Františka Maria od Ukřižované Lásky
(Z knížky „Maria“)
Z-sks-19/2014 přeložil mp-*

S arcibiskupem Janem Graubnerem o výchově

V čele olomoucké arcidiecéze je nositel jména sv. Jana Boska, jehož 200. výročí od narození slavíme 16. srpna. Při té příležitosti vznikl následující krátký rozhovor pro náš týdeník.

Otče arcibiskupe, dostal jste při křtu jméno Jan Bosco. Máte ponětí, proč vám rodiče vybrali právě toto jméno?

Oba rodiče měli tohoto svätce velice rádi. Byl svatořečen v jejich mládí. Tatínek dokonce chvíli uvažoval o salesiánském povolání, ale to bylo ještě dříve, než salesiáni přišli do naší země.

Kdy jste poprvé slyšel o životě svého patrona?

To si konkrétně nevybavím, ale když jsme byli malí, rodiče nám hodně četli knihy. Nebyly to jen pohádky. Jedna z nich byla *Svätce Don Bosco* od P. Albertiho. Sympatický kluk Jan Bosco mi byl velmi blízký, když navíc jako kněz zůstal nablízku klukům, které miloval a pro které žil. Šlo o mého patrona. Proto jsem se v něm viděl, přivlastňoval si ho a chtěl se mu podobat. I když šlo jen o dětské představy, tam někde je asi jeden z kořenů mého kněžského povolání.

Jak vás rodiče vychovávali ve víře? Našel byste tam styčné body s katechetickou výchovou Boskovy maminky Markéty?

Zcela určitě. Rodiče nás pět dětí vychovávali především vlastním příkladem a samozřejmě náboženskou praxí. Společná večerní modlitba a nedělní mše svatá patřily k pevnému rodinnému rituálu. Nešlo však o formalitu, protože základem rodičovských katechezí byl život v Boží přítomnosti. Bůh je stále s námi a stále se na nás dívá. Když se mu chceme líbit a dělat mu radost, máme příležitost pořád. Dokonce i tehdy, když se nám dobrý úmysl nepodaří uskutečnit, když nám druzí nerozumí, protože on se dívá do srdce. Tak nebylo důležité, jestli nás při něčem viděli či zastihli rodiče, když nás přece viděl sám Bůh. Byl to důležitý základ pro formaci svědomí i překonání strachu nebo pocitu samoty. Kdo je s Bohem, není přece nikdy sám. Také to vedlo k odvaze lišit se od ostatních, vždyť na Bohu záleží nejvíc.

Co vám z praktického pohledu zůstalo z této výchovy ve vašem každodenním životě?

I když přišly roky, kdy je mladý člověk kritický ke svému okolí, zvláště k rodičům, bylo důležité vidět, že ani oni se nepovažují za dokonalé, že také chodí ke zpovědi vyznávat své viny, že se také snaží líbit Pánu, přesto, že se jim to vždycky nedaří. Bylo to i povzbuzením ve chvílích, kdy mladý člověk silněji prožívá své zklamání a nezdary, kdy se mu zdá, že vysoký mladický ideál dokonalosti se vzdaluje a on pochybuje o jeho dosažitelnosti. Je to doba pro důležitý krok k dospělosti, která nevidí zjednodušeně a rozdíl ideálu a reality bere jako příležitost k růstu. Zůstala ve mně touha dívat se na mladé tímto pohledem, věřit jim a pomáhat jim růst, rozvíjet ušlechtilost, která v nich je, i když ji někdy nerozvinou, protože jim nikdo neukázal, jak na to, či neměl dost trpělivosti s jejich pokusy.

Je něco, co byste poradil dnešním maminkám a tatínkům, aby ve své náboženské výchově určitě praktikovali?

Především, aby se nebáli mluvit s dětmi o Bohu. Náboženská výchova není jen o příkázáních a o povinnostech. Na prvním místě je vztah k Bohu, přátel-

ství, které vidí projevy Boží lásky, přijímá je a odpovídá na ně. Pak přijde i to: Kdo mě miluje, zachovává moje přikázání. Jeden před druhým se nezpovídáme, ale je správné uznat své chyby a také se omluvit, třeba i rodiče dětem. Zvláště před zpovědí je dobré si v rodinné vzájemně odpuštěné už nepřipomínat, protože Bůh nám také nepřipomíná naše chyby. Co Bůh odpustí, to už neexistuje. Jde o nový začátek a věnovanou důvěru.

Máte ještě nějaký jiný životní vzor než jen svého křestního patrona?

Jistě, je to především Panna Maria, kterou jsem si vzal za patrona birmovacího. Pak jsou to vynikající osobnosti víry, které jsem osobně poznal, jako svätý Jan Pavel II., blahoslavená Matka Tereza, Chiara Lubichová a několik skvělých kněží.

Turínského svätce máme spojeného především s výchovou mládeže. V čem vyvidíte jeho přínos pro dnešní dobu? A jak si představujete výuku náboženství dnes? Na co by se měl klást důraz?

V době, která přestala vychovávat, je poselství tohoto svätce velmi aktuální. V dnešním světě se zdůrazňují jen práva a ne povinnosti, hledí se na vlastní prospěch a ne na prospěch druhého, na svobodu jako na pouhou nezávislost a ne prostor ke konání dobra. Dobrý vychovatel se musí umět omezit kvůli dětem. Musí na sobě stále pracovat. Kdo přestane vychovávat sám sebe, stává se neschopným vychovávat druhé. Naopak sebevýchovou se nejlépe připravujeme na výchovu druhých. Výuka a výchova se nesmí oddělovat. Výuka náboženství ve škole musí být spojena s náboženskou výchovou, s křesťanskou praxí v rodině i začleněním do společenství církve ve farnosti.

Děkuji za rozhovor a jménem celé redakce a všech čtenářů Světla vyprošuji pomoc vašeho křestního patrona ve vaší službě Bohu a lidem. Kéž naplňujete Boží vůli stejně dobře jako on.

Daniel Dehner

Vychovávat v duchu sv. Dona Boska (6 – dokončení)

Zpověď a svaté přijímání

Velká svoboda, kterou Don Bosco považoval za nezbytnou pro život z víry, se nejvíce projevovala v požadavku naprosté nenucenosti při přijímání dvou svátostí, které označil za pilíře svého výchovného systému. Šlo o svátost smíření neboli zpověď a svaté přijímání.

Zpověď je svátostí, při které kněz jménem Božím odpouští hříchy těm, kteří jich litují a upřímně se z nich vyznávají s předsevzetím, že napáchané zlo podle možnosti napraví a budou se snažit již nehřešit.

Zpověď je jedinečný prostředek sebevýchovy. Mladý člověk, který v pravidelných intervalech (většinou v období jednoho týdne až měsíce) pravidelně vykoná zamyšlení nad svým životem a mravním pokrokem a současně s lítostí vyzná své poklesky, dostává nejen odpuštění své viny, ale současně i sílu k napravení svých selhání. Toto vyznání není nikdy sebedestructivní, neboť kajicník si může být jistý, že se mu nedostane ze strany kněze odsouzení, ale naopak povzbuzení na cestě k neustálému duchovnímu a mravnímu růstu. Kajicník se může navíc spolehnout na neporušitelnost zpovědního tajemství, která jde dokonce tak daleko, že kněz nesmí ve vztahu ke svým chovancům nikdy jednat na základě toho, co se dozvěděl ve zpovědnici. Zpověď navrácí člověku stav nevinnosti, to je milosti posvěčující. Věřící, který žije ve stavu milosti posvěčující, žije v přátelství s Bohem a může přijímat Tělo Páně, které v něm rozmnožuje nadpřirozený život.

Právě Eucharistie je svátostí, jejíž časté, ba dokonce každodenní přijímání Don Bosco svým svěrencům velmi doporučoval, protože v ní věřící přijímá Tělo Ježíše Krista. Sváté přijímání působí hlubší sjednocení s Ježíšem Kristem, oslabuje špatné sklony a dává sílu k dobrému životu, odpouští lehké hříchy a chrání od těžkých hříchů a je pomocí na životní cestě do nebe.

Don Bosco si přál, aby každý nově přichozí do salesiánského domu začal svůj život zpovědí, kde se měl jednou provždy zříci všeho špatného ze svého dosavadního života. Svátostným rozhřešením se nově přichozímu dostalo odpuštění všeho,

čeho se dříve dopustil. Současně dobrá zpověď motivovala jeho vůli k polepšení a častému přijímání, kdy se chlapec setkával se samotným Kristem. To dávalo svěřencům salesiánských oratoří, internátů a škol nadpřirozenou sílu k úsilí k dobrému, ba svátému životu. Don Bosco považoval stav duše, která je v přátelství s Ježíšem, za nezbytný pro to, aby chlapec žil v pokoji s druhými lidmi i se sebou samým.⁽³⁴⁾

Dobré přijímání obou zmínovaných svátostí má také nedozírný význam psychologický. Člověk, který má ve zpovědi možnost dosáhnout svobody od hříchů, kterých se dopustil, může žít klidněji. Současně tím posiluje svoji vůli vyhybat se hříchu. Samozřejmě užitek přijímání svátostí závisí na vnitřní dispozici, s jakou kdo svátosti přijímá. Jakýkoliv nátlak by byl naprosto neúčinný a spíše kontraproduktivní. Na druhou stranu Don Bosco se vždy snažil svou laskavostí, vlídností a přesvědčivostí své svěřence zvat k časté, ba každodenní účasti na mši svaté, častému svátému přijímání a pravidelné zpovědi.

Don Bosco o těchto svátostech napsal: „Častá svátost smíření, časté přijímání Nejsvětější svátosti a každodenní mše svatá jsou sloupy, na kterých musí stát budova výchovy, ze které chceme vyloučit hrozby a rákosku. Ale k častému přijímání svátostí nesmíme chlapce nikdy nutit. Pouze je k tomu povzbuzujeme a poskytujeme jim snadnou příležitost. Při duchovním cvičení, třídních a devítidenních pobožnostech, v kázáních a při vyučování náboženství at se zdůrazňuje krása, velikost a svatost náboženství, které nabízí prostředky tak snadné a tak užitečné pro lidskou společnost, pro spokojenost srdce a spásu duše, jako jsou právě svátosti. Takovým způsobem uvedeme chlapce do těchto náboženských úkonů bez jakéhokoliv nátlaku, takže budou přistupovat ke svátostem z vlastního rozhodnutí, rádi a s užitekem.“⁽³⁵⁾

Pedagogické úspěchy Dona Boska

Jednoznačně pro úspěch preventivního systému svědčí ohromné množství mladých lidí, kteří prošli desítkami jeho ora-

toří, škol a internátů. Více než 2500 jeho bývalých žáků se rozhodlo pro kněžské povolání a desetitisíce dalších bývalých žáků, často pocházejících z problematického

ho sociálního prostředí, našlo své uplatnění jako řemeslníci, obchodníci, učitelé apod.⁽³⁶⁾

Starosta Turína ocenil činnost Dona Boska již v roce 1866, když při 25. výročí jeho první oratoře prohlásil: „Tisíce a tisíce z chudé a opuštěné mládeže, kteří byli nebezpečím pro společnost, byli díky tomuto výchovnému systému vychováni tak, že se z nich stali pracovití občané, schopní řemeslníci, učitelé, duchovní nebo našli jiná užitečná povolání a zaměstnání.“

Někteří dnes poukazují na to, že doba, ve které žil Don Bosco, byla naprosto odlišná od dnešní. Není snad anachronismem snažit se uskutečňovat něco, co se hodilo pro dobu před sto lety?

Touha mladého člověka po pochopení, lásce a smyslu života je neustále stejná. Preventivní systém přitom nabízí řešení velkých pedagogických problémů, jako např. vztah dítěte k autoritě, nebere dítěti to, co patří k jeho věku, a snaží se rozvíjet vše, co je v člověku dobré. Preventivní systém kombinací rozumu a lásky řeší napětí mezi přísným a přespříliš dobrotivým výchovným systémem. Současně vede mladého člověka k tomu, aby chtěl pracovat sám na sobě. Preventivní systém postavený na třech pilířích, kterými jsou **rozum, laskavost a náboženství** je díky své univerzálnosti i dnes schopen pomáhat vychovávat mladé k tomu, aby se stali dobrými lidmi, kteří stojí pevně nohama na zemi a svým pohledem směřují k nebi.

Poznámky:

⁽³⁴⁾ Ricaldone, Peter: *Der Heilige Johannes Bosco als Erzieher*, München 1956, s. 327–337.

⁽³⁵⁾ *Stanovy Společnosti svatého Františka Saleského*, Praha: Československá salesiánská provincie, sine dato [cca 1991], příloha: Poznámky Dona Boska k preventivnímu systému při výchově mládeže.

⁽³⁶⁾ Endres, Nikolaus: *Don Bosco. Erzieher und Psychologe*, München 1966, s. 28.

„Pohled'te na nebeské ptactvo“ (Mt 6,26) (2 – dokončení)

V úsilí popřít samotnou existenci Boha se ateisté odvolávají na teorii evoluce a vyznávají víru v to, že život a jeho překvapivé formy vznikly samy od sebe. Jejich argumenty jsou absurdní, empirické zdůvodnění nulové, navíc evoluční scénář obsahuje mnoho výmyslů, což je vidět na příkladu domnělé evoluce ptáků.

Problémy s pohonem

Ano, Rolls-Royce má skvělý pohon, který se dokonale hodí pro úkoly na cestě, ale není ani trochu vhodný pro létání. Silný motor totiž točí koly, to ale ve vzduchu není k ničemu...

Stejně tak jsou svaly ještěřů vynikající, ale hodí se k běhu, ne k létání... Nechci zde uvádět všechny učené názvy svalů, připomenu jenom to, že kdyby náhodou ještěřům narostly svaly ptáků, měli by problémy s během. Kdyby ale měl pták takové uspořádání svalů jako ještěř, nikdy by nevzlétl.

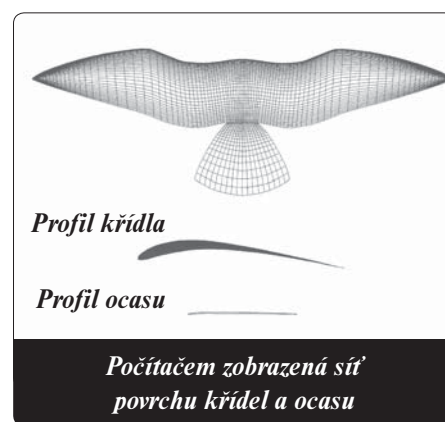
A kdyby se najednou z nějakého ještěra jakýmsi podivným nedopatřením zrodil pták s pery, maštěním per, dutými kostmi a třeba i s odpovídajícím uspořádáním svalů, ani tak by si hodně nepoléтал. Po několika úderech křídly by mu chyběl kyslík, spadl by dolů a stal se kořistí mrchožravých zvířat. A zde musí skončit diskuse o evolučním původu ptáků z ještěřů, neboť ptáci mají absolutně odlišnou konstrukci plic než ještěři. Plice ještěřů – podobně jako u člověka – fungují podle systému vdech-výdech (vzduch, který při vdechu nabíráme do plic, zase vydechujeme), u ptáků zase při výdechu plice opouští vzduch vtažený o jeden cyklus dříve. Přitom je četnost vdechů-výdechů u ptáků mnohonásobně vyšší. Přetvoření jedné z druhé cestou postupných evolučních změn je nemožné – není možné si ani představit nějaký mezičlánek mezi motorem dvoutaktním a čtyřtaktním, nebo třeba mezi motorem pístovým a tryskovým. Neexistuje žádný „korigující zážitek“, který by umožnil předělat dvoutakt na čtyřtakt, a není žádná mutace nebo

série mutací schopná proměnit plíce ještěra na plíce ptáka. Poněvadž pokud by takový poloještěří polopták s nehotovými křídly a napůl dutými kostmi mohl ještě jakžtakž fungovat a uniknout tomu, že ho sežere dravec, potom snad i ten nejzatvrzelejší evolucionista musí souhlasit, že s nehotovými plicemi v přechodné fázi mezi dvoufázovým a čtyřfázovým dýcháním by žádná zpotvořenina nepřežila. Přírodní výběr vyžaduje okamžitý prospěch, jenomže předělávání ještěra na ptáka působí samé problémy.

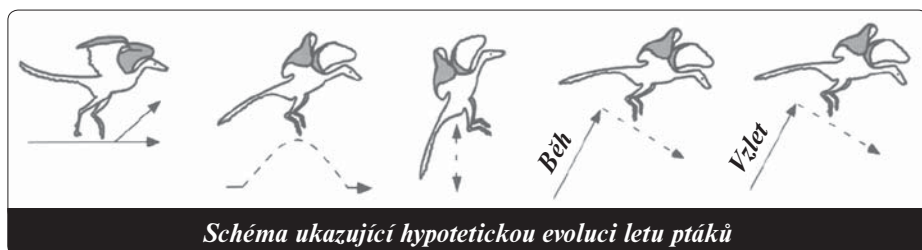
Řídicí počítač

Vědecké pohádky o vyskakujících dinosaurech, kterým náhodou vyrostla pera a vynesla je do nebeských výšin, jsou dobré pro vyprávění dětem na dobrou noc, ovšem pod podmínkou, že jim dopovíme jednu nesmírně důležitou věc. Mezi vyskakováním ještěra a letem ptáka je zásadní rozdíl. Chyby, kterých se pták při letu dopustí, zaplatí životem, proto musí mít velice komplikovaný systém řízení analyzující mnoho činitelů, které se v době letu vyskytnou, a bezchybně připravující odpovídající mechanismy regulující výšku letu, stabilitu, změnu směru, vzlet vzhůru a přistávání v nejrůznějších podmínkách. Těžko se dá čekat, že by o těchto podmínkách věděly mutace bez rozumu, které by mohly vytvořit další mechanismus řízení, než se pták roztrhne o skály nebo spadne do vody – ale měli by o nich vědět učenci, kteří analyzují chování ptáků ve vzduchu. Anglický profesor A. McIntosh zaměřuje pozornost na to, že dokonce ocas ptáka „je neužitečný, pokud je pouze nečinným doplňkem. Ptačí ocas musí mít možnost změnit podobu v době letu. A všechny ty

mechanismy jsou řízeny prostřednictvím nervové soustavy, spojující svaly s palubním počítačem v mozku ptáka naprogramovaným tak, aby pták mohl vykonávat široký rejstřík komplikovaných aerodynamických manévřů.“ (Z knihy A. McIntosh, *In six days*, red. J. Ashton, New Holland 1999)

Uvažuji pouze, proč existence toho vynikajícího počítače s pokročilým naprogramováním, pracujícím na principu v poslední době ve vědě módních neuronových sítí, pro některé i nadále není důvodem pro existenci nekonečně moudrého Programátora, který zná dokonale aerodynamické podmínky, jaké panují v různých výškách. Znalce materiálů, který vybral maximálně pevné a přitom lehké materiály pro zbudování per a kostí ptáků. Konstrukéra, který vypracoval nejpodrobnější detaily, aby ptáci mohli létat, ne vyskakovat. Elektronika, který vymyslel síť na posílání údajů a procesory pro jejich analyzování. Mechanika, který vytvořil lehké, účinné a neselhávající výkonné zařízení. Energetika, který připravil systémy zásobování, přeměny a odvádění energie, které umožňují udržet stálou teplotu ptačího těla a zajistit dlouhodobou, vysoce účinnou práci jeho svalů po čas letu. Vypadá to, že důvod je jediný: „Mnozí odmítají důvody existence záměru v přírodě, poněvadž dříve učinili předpoklad o neexistenci Boha. (...) Jenom proto, že člověk nechce být odpovědným před Bohem Stvo-

řitelem, je připraven se držet teorie (evoluce), mající pro svou podporu tak málo důvodů.“ (A. McIntosh, *tamtéž*)

Odpovědnost před Bohem

Poctivá vědecká analýza nás přivádí k vyznání víry v Boha, který naprojektoval a učinil to všechno, co tvoří ptáka a jeho překvapující schopnost létání. Stvořitel říká: „Znám všechny nebeské ptáky, mé je každé polní zvíře.“ (Ž 50,11) Ale copak Bohu šlo o ptáky, když tvořil tento svět? „Oč větší cenu máte vy než ptáci!“ – říká nám Pán Ježíš (Lk 12,24) a nezdráhá se prolít svoji krev pro naši spásu.

Písmo svaté říká: „...máme Ježíšovou krví záruku žádanou pro přístup do svatyně tou cestou, kterou nám on otevřel, zcela novou, živoucí, vedoucí přes oponu – to znamená jeho tělo“ (Žid 10,19–20), a zároveň varuje: „Nemyslete, že ten, kdo pošlape Syna Božího, kdo nebude pokládát za posvátnou krev smlouvy...“ (Žid 10,29)

Máme skutečně mnoho dokladů pro to, že Bůh naplánoval a stvořil tento svět a z lásky k nám dal svého Syna Ježíše Krista „jako smírnou oběť za naše hříchy“ (1 Jan 4,10). Neznevažujme tedy fakta a nevěřme báchorkám; věřme Ježíšovi a neodmítejme krev jeho smlouvy, k níž máme přístup v Eucharistii.

Z Mijujcie się! 3/2014 přeložila -vv-

Prohlášení předsedy České biskupské konference kardinála Dominika Duky k festivalu *Prague Pride*, který probíhá ve dnech 10. – 16. srpna 2015

Tradičně se v předvečer katolického svátku Nanebevzetí Panny Marie koná v Praze připomínka nazvaná „pochod hrdosti“, která je provázena podporou některých státních představitelů i zastupitelských úřadů jiných zemí. Jde o festival, který si v naší zemi již po pět let dává za úkol čelit diskriminaci homosexuálních či lesbických spoluobčanů, chce šířit osvětu v této záležitosti a možná i vytvářet atmosféru, která postupně vede od schválení tzv. registrovaného partnerství ke stejnopohlavním sňatkům postaveným na roveň manželství mezi mužem a ženou, k adopci dětí těmito „páry“ apod. Protože se letos některých projektů účastní i jedna z pražských farností a protože mezi věřícími jsou i takto sexuálně orientovaní spoluobčané, považují za vhodné připomenout v prvé řadě učení katolické církve.

V Katechismu katolické církve se jasně hovoří o tom, že nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony s tím, že pro většinu z nich je to jistá zkouška. Tento stav si nezvolili, a proto mají být přijímáni „s úctou, soucitem a jemnocitem“. Je třeba se vůči nim vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby

– pokud jsou křesťany – mají spojit své těžkosti plynoucí z tohoto stavu s obětí Pána na kříži. V katechismu se hovoří i o povolání těchto lidí k životu v čistotě, k tomu, aby byly podporovány skrze nezištné přátelství, modlitbu a svátostnou milost. Učení církve nijak nezastírá, že se jedná o cestu a postupné přibližování křesťanské dokonalosti.

Je ale třeba i vědět, že katechismus připomíná, že homosexuální jednání je vnitřně nezřízené a nemůže být schvalováno.

Řadu postojů organizátorů a účastníků tohoto tzv. „pochodu hrdosti“ tedy katolická církev ze zásady nemůže sdílet. Podle mého názoru není šťastné, když se tato problematika v církvi otevírá právě v souvislosti s tzv. „pochodem hrdosti“, protože převážná část účastníků nejsou věřící a není jejich záměrem řešit vztah k církvi. Nedomnívám se, že by v naší zemi byli lidé s touto sexuální orientací diskriminováni. Zdůrazňování jakési výjimečnosti a prosazování zájmů, které jsou v příkrém rozporu s učením katolické církve, nejsou na místě.

*Dominik Duka,
předseda České biskupské konference
(TS ČBK, 27. 7. 2015)*

Mons. Cupich: Formalizace homosexuálních svazků neovlivní jedinečnost manželství

Tragický omyl, takto severoameričtí biskupové komentovali rozhodnutí Nejvyššího soudu USA, který prohlásil dobrovolný životní svazek dvou osob téhož pohlaví za manželství. Výnos washingtonských soudců platí pro všech padesát států Unie. Vatikánský rozhlas rozmlouval také na toto téma s nově jmenovaným arcibiskupem Chicaga, Blasem Josephem Cupichem, který při slavnosti sv. Petra a Pavla přijal od papeže Františka arcibiskupské pallium.

„Je důležité si uvědomit, že se zde mluví o civilním uzavírání manželství. Nejvyšší soud uznal, že pro lidi téhož pohlaví existuje ústavní právo na uzavření sňatku. Avšak to nemá vůbec žádný vliv na naše vnímaní manželství, které je nejenom svazkem

muže a ženy, nýbrž také symbolem Krista a jeho církve. Myslím tedy, že je podstatné pochopit, že občanská společnost už dlouho manželství nechápe stejně jako církev. Usnadnění rozvodů kupříkladu odporuje tomu, co po lidech žádáme – tedy slibu jejich celoživotní věrnosti. Probíhá tu samozřejmě cosi významného, ale není to vůbec poprvé, kdy jsme si povšimli rozdíl mezi církevním a civilním manželstvím.“

Myslíte si, že výnos Nejvyššího soudu bude komplikovat pojetí náboženské svobody, podobně jako tomu bylo s Obamovou reformou zdravotnictví?

„Doufám, že ne! Myslím si ale, že v tomto ohledu musíme být velice obezřelí. Musíme mít jistotu, že skutečně máme možnost svobodně praktikovat svou víru, aniž

by nám do toho vládá mluvívala. Lidé často přehlížejí, že svoboda vyznání v naší ústavě není cosi, co bychom snad měli bránit, nýbrž něco, čeho se vládá vůbec nemůže dotknout, protože by se jednalo o její vměšování. Nejvyšší soud naštěstí v minulosti opakovaně vynesl rozsudky, které hájily náboženskou svobodu. Soudci se v této souvislosti vyslovili zcela jasně – kupříkladu v otázce, koho v církvi zaměstnávat, kde nám vládá nemůže nic předepisovat. Doufám tedy, že práce vykonaná na obhajobu náboženské svobody bude pokračovat, ale samozřejmě musíme být bdělí, protože ve společnosti probíhá masivní změna,“ uvedl arcibiskup Blase Joseph Cupich v rozhovoru s Hrvojem Juko SI.

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 17. 8. 2015

6:05 Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti 6:20 Don Bosco: světec, který skákal salta 7:00 V pohorách po horách – Klášťov 7:10 Povolán ke službě 7:40 Přejeme si ... 8:00 Misie slovenských salesiánů v Belgii 8:55 Poselství svatých: Svatý Petr 9:05 Strání – obec pod Javorinú 9:25 Pláč uprostřed ticha 10:05 Plnou parou do srdce Beskyd 10:40 Popelka Nazaretská 11:20 Skanzen Zubrnice 11:40 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 11:45 O Mísálkovi (9. díl): Mísálek je protivný 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Poutníci na Dostavníku 12:45 Modlitba se zpěvy z Taizé 13:40 Redemptoristé na Slovensku 14:05 Bradi Barthová 14:20 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 14:45 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán, SDB – Kurz Zacheus 15:55 Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Pechem a dr. Dušanem Mandátem, 2. díl – Čererkovovo záření 16:35 Lebo sme Nemci 17:05 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích v Rýmařova 17:25 Cokoli jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 17:55 Putování modrou planetou: Island 18:35 O Mísálkovi (10. díl): Mísálek zpívá do rádia 18:45 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 18:50 Obec Cífer 19:10 Ars Vaticana (5. díl) 19:20 Přejeme si ... 19:35 Kapucíni 19:42 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 20:00 Klapka s ... (69. díl): Bohumilem Kheilem 21:05 Škola křesťanského života a evangelizace [P] 21:15 Na koberečku s Ivanem Krausem 21:25 Vydržet a nepadnout 22:00 Noční univerzita: P. Marek Vácha, Ph.D. – Umírání a etické otázky s ním spojené 22:35 Kulatý stůl – Církev a její věrohodnost.

Úterý 18. 8. 2015

6:05 Ars Vaticana (5. díl) 6:15 Má vlast: Plumlov 7:25 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích 7:50 Na visutém laně 9:00 GOODwillBOY VII. (2. díl) 9:35 Hluk 9:45 Poselství svatých: Svatý Petr 10:00 Noční univerzita: P. Marek Vácha, Ph.D. – Umírání a etické otázky s ním spojené 10:30 Budu pomáhat: Maltéžská pomoc 10:45 Cesta k andělům (91. díl): Halina Pawłowska 11:40 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 11:45 O Mísálkovi (10. díl): Mísálek zpívá do rádia 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bradi Barthová 12:20 Jde o život (7. díl): Církev II. 14:00 Z Jasných Hory do světa 14:15 V pohorách po horách – Klášťov 14:25 Kulatý stůl – Církev a její věrohodnost 16:00 Přejeme si ... 16:15 Cesta do Turecké země (3. díl) 16:35 Zambijský Bambo 17:00 Papež František, papež lidí 17:55 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 18:00 Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry 18:30 O Mísálkovi (11. díl): Jak se Mísálek topil 18:40 UNITED 2013: Jeden život 19:05 Kněz Slanina 19:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 [P] 20:00 SDM RIO 2013: Revoluce v Riu 21:00 Přejeme si ... 21:15 Dopisy z rovníku 21:55 V pohorách po horách – Velký Roudný 22:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 22:25 Bol som mimo: Jan Eriksen 23:35 Jak potkávat svět – s Petrem Bendem a Pavlem Helanem.

Středa 19. 8. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 6:20 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán, SDB – Kurz Zacheus 7:30 Kněz Slanina 8:00 Ars Vaticana (5. díl) 8:10 Slib 9:00 V posteli POD NEBESY IV. (9. díl) 10:00 Generální audience [L] 11:25 Přejeme si ... 11:40 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 11:45 O Mísálkovi (11. díl): Jak se Mísálek topil 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Klapka s ... (69. díl): Bohumilem Kheilem 13:50 Jak potkávat svět – s Petrem Bendem a Pavlem Helanem 15:20 Na koberečku s Ivanem Krausem 15:30 Poselství svatých: Svatý Petr 15:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 16:00 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Trojice v Albrechticích v Rýmařova 16:20 Škola křesťanského života a evangelizace 16:30 Smysl utrpení 16:45 Ochmelená story 17:00 Dopis z Indie 17:20 Pláč uprostřed ticha 18:00 Hudební magazín Mezi pražci 18:40 O Mísálkovi (12. díl): Mísálek a drak 18:50 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 18:55 Hornolidečko – Lidečko 19:10 Trnavská univerzita 19:25 Kapucíni 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Jde o život (8. díl): Svátosti I. 21:35 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil 21:50 Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR [P] 22:25 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 22:50 Generální audience Svatého otce 23:20 Lebo sme Nemci 23:50 Má vlast: Plumlov.

Čtvrtek 20. 8. 2015

6:05 Putování modrou planetou: Island 6:45 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (106. díl): „Filmový klub“ 8:05 SDM RIO 2013: Revoluce v Riu 9:05 GOODwillBOY VII. (4. díl) 9:35 Cesta do Turecké země (3. díl) 9:55 Přejeme si ... 10:15 Kulatý stůl – Církev a její věrohodnost 11:45 O Mísálkovi (12. díl): Mísálek a drak 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Má vlast: Plumlov 13:30 Generální audience Svatého otce 14:00 Plnou parou do srdce Beskyd 14:40 Povolán ke službě 15:10 Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry 15:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 16:00 V pohorách po horách – Klášťov 16:10 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně 17:10 Ars Vaticana (6. díl) 17:20 Kněz Slanina 17:55 Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou 18:25 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 18:30 O Mísálkovi (13. díl): Mísálkovi maléry 18:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 19:00 UNITED 2015: hlavní program večera [L] 21:25 Putování po evropských kláštorech: Benediktinky z Loppem: Začít znovu [P] 22:00 Pod lampou: Co opravdu pomůže Řecku? [P] 23:05 P. S. 23:15 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 23:40 Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku 0:20 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích v Rýmařova 0:40 Strání – obec pod Javorinú 1:00 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice.

Pátek 21. 8. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 6:20 Kněz Slanina 6:50 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích v Rýmařova 7:10 Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR 7:45 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 8:05 Na koberečku s Ivanem Krausem 8:15 Lebo sme Nemci 8:40 Odkaz předků (4. díl): Morávka 8:55 Škola křesťanského života a evangelizace 9:05 V posteli POD NEBESY IV. (10. díl) 10:00 UNITED 2015: dopolední program [L] 11:45 O Mísálkovi (13. díl): Mísálkovi maléry 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 SDM RIO 2013: Revoluce v Riu 13:15 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil 13:30 Ars Vaticana (6. díl) 13:45 Poutníci na Dostavníku 2012 14:25 Kulatý stůl – Terezie z Avily a křesťanská meditace 16:00 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 16:15 Putování modrou planetou:

Island 17:00 Papež František, papež lidí 18:00 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 18:05 O Mísálkovi (13. díl): Mísálkovi maléry 18:15 Putování po evropských kláštorech: Benediktinky z Loppem: Začít znovu 18:45 Zprávy z Věčného města: 21. 8. 2015 [P] 19:00 UNITED 2015: hlavní program večera [L] 21:15 V pohorách po horách – Klášťov 21:25 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně 22:30 Cesta k andělům (91. díl): Halina Pawłowska 23:20 Přejeme si ... 23:40 Jde o život (8. díl): Svátosti I.

Sobota 22. 8. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 21. 8. 2015 6:15 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích v Rýmařova 6:35 Poselství svatých: Svatý Petr 6:45 Krajane z Gerniku 7:25 Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry 7:55 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 8:00 Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou 8:35 GOODwillBOY VII. (5. díl) 9:05 V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) 10:00 UNITED 2015: dopolední program [L] 11:45 Zprávy z Věčného města: 21. 8. 2015 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Pod lampou: Co opravdu pomůže Řecku? 13:15 Zpravodajské Noeviny: 18. 8. 2015 13:35 Cvrlikání 14:45 Kněz Slanina 15:15 Cesta do Turecké země (3. díl) 15:40 Přejeme si ... 16:00 SDM RIO 2013: Revoluce v Riu 16:55 Velké ticho v Poličanech 17:15 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 17:25 Povolán ke službě 18:00 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 18:25 Sedmihlásky – Na té lúce zelené (CM Varmužova), 18:30 O Mísálkovi (13. díl): Mísálkovi maléry 18:40 Zprávy z Věčného města: 21. 8. 2015 19:00 UNITED 2015: hlavní program večera [L] 21:25 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 21:35 Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích v Žitlic 22:00 UNITED 2015: koncert Daniela Leviho (EE) [L] 23:10 Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová 0:05 Noční univerzita: P. Ladislav Heryán, SDB – Kurz Zacheus.

Neděle 23. 8. 2015

6:15 Cesta do Turecké země (3. díl) 6:35 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 6:55 Cvrlikání 8:00 Papež František, papež lidí 9:00 Putování modrou planetou: Island 9:45 Ars Vaticana (6. díl) 10:00 Na koberečku s Ivanem Krausem 10:10 Zprávy z Věčného města: 21. 8. 2015 10:30 Poutní mše svatá z kostela Panny Marie Královny v Ostravě – Mariánských Horách [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:10 Jak potkávat svět – s básníkem Františkem Novotným a hercem Ludkem Munzarem 13:35 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 13:45 Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová 14:35 Příběh o Žofii 15:20 Proplout Svatou zemí 15:25 Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR 16:00 Ochmelená story 16:10 Škola křesťanského života a evangelizace 16:25 Poselství svatých: Bernadette Soubirousová 16:35 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil 16:55 Sedmihlásky – Co ně milý zanecháš (Podluží) 17:00 Cirkus Noeland (20. díl): Jak šprfouchle nechtěl být šprfouchletem 17:30 Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba [P] 18:00 Outdoor Films s Mnislavem Zeleným – Žil jsem a budu žít mezi indiány 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy v Zlíně 21:40 Tajemství Jana Pavla II.: Z Fatimy k pádu komunismu 22:30 Na jedné lodi (8. díl) 23:35 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:45 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 0:05 Bez hábitu naživo: Z kláštera mnišek Řádu kazatelského ve Znojme.

Případ Asie Bibi bude znovu přeshetřen

Odročení trestu a nový proces – takové je rozhodnutí Nejvyššího soudu v Láhauru (Pákistán) z 22. července 2015 ve věci křesťanky Asie Bibi, matky pěti dětí, odsouzené k trestu smrti za údajné rouhání. Nejvyšší soud v Láhauru přijal dovolání Asiina právníka, které prohlásil za „připustné“. Až do příštího slyšení také pozastavil trest smrti.

Nejvyšší soud, který je třetí a poslední instancí, tedy zváží argumenty obhajoby, kterou předkládá muslimský právník Saiful Malook. Datum příštího slyšení bude ještě stanoveno.

„Dnešní rozhodnutí je významným krokem vpřed. Jsme velmi spokojeni. Nyní je čas se společně modlit k Pánu, aby obměkčil srdce těch, kdo jsou do případu zapojeni, včetně soudců, a modlit se za potvrzení spravedlnosti a propuštění Asie. Modleme se, aby Asia byla stále posilována milostí Ducha Svatého. Modleme se za její osvobození,“ řekl Joseph Nadeem, šéf nadace Renaissance Education Foundation, která financuje soudní výlohy a pomoc rodině. Nadeem dále sdělil, že soud proběhl v klidné atmosfé-

ře a neúčastnili se jej muslimští představitelé, ani islámští extrémisté.

Asii Bibi tak byla udělena prozatímní svoboda, nicméně rodina rozhodla, že je lepší, aby Asia zůstala ve vězení. Vedly je k tomu důvody bezpečnosti, protože její život by se venku stal cílem zájmu islámských radikálů (je vyhlášena odměna ve výši 5000 USD za její usmrcení). Asia Bibi byla zatčena v roce 2009 poté, co byla obviněna jednou ze svých spolupracovnic na poli z rouhání. Bibi se hájí tím, že nařčení představuje vyřizování osobních účtů. V roce 2010 byla žena odsouzena k trestu smrti, Vrchní soud vloni rozsudek potvrdil. Případ vyvolal vlnu solidarity po celém světě. Podle organizace *Open Doors* monitorující pronásledování křesťanů ve světě bývá zákon o rouhání zneužíván v boji proti menšinám i k osobním mstám.

K propuštění Asie Bibi vyzval papež Benedikt XVI., v dubnu letošního roku se s jejím manželem a dcerou setkal papež František.

Podle zpráv tiskových agentur

Liturgická čtení

Neděle 16. 8. – 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Př 9,1–6
Ž 34(33),2–3.10–11.12–13.14–15
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: Ef 5,15–20
Ev.: Jan 6,51–58

Pondělí 17. 8. – ferie

1. čt.: Sd 2,11–19
Ž 106(105),34–35.36–37.
39–40.43ab+44
Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 18. 8. – ferie

1. čt.: Sd 6,11–24a
Ž 85(84),9.11–12.13–14
Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)
Ev.: Mt 19,23–30

Středa 19. 8. – nez. památka sv. Jana Eudese

1. čt.: Sd 9,6–15
Ž 21(20),2–3.4–5.6–7
Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Sd 11,29–39a
Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Rt 1,1.3–6.14b–16.22
Ž 146(145),5–6b.6c–7.
8–9a.9b–10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 22. 8. – památka Panny Marie Královny

1. čt.: Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17
Ž 128(127),1–2.3.4.5
Odp.: 4 (*Hle, tak bývá pozhnán muž, který se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 23,1–12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. SRPNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 8.		PO 17. 8.		ÚT 18. 8.		ST 19. 8.		ČT 20. 8.		PÁ 21. 8.		SO 22. 8.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1734	1953	1722	1941	1478	1664
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1734	1953	1723	1941	1479	1665
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1735	1954	1724	1942	1654	1871
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1477	1663	1724	1943	1479	1665
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1724	1943	1724	1943	1655	1872
Závěrečná modlitba	711	802	1156	1284	1171	1301	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
	SO 15. 8.													
Hymnus	1473	1658	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1736	1955	1727	1946
Antifony	1474	1659	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1661	1878	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1474	1659	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1737	1956	1730	1949
Ant. ke kant. P. M.	1474	1660	711	802	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1477	1663	1731	1950
Prosby	1474	1660	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1731	1950	1731	1950
Záv. modlitba	1472	1656	711	802	1165	1295	1181	1311	1476	1662	1477	1663	1478	1664
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉNA SE SESTROU ELIŠKOU

S. M. Zdislava Nosková OSF

Devítidenní pobožnost sestavená ze svědectví o služebnici Boží Elišce Pretschnerové OSF (Kongregace Školských sester III. řeholního řádu sv. Františka), z citací jejich myšlenek a slov papeže Františka. Autorkou novény je postulatorka procesu blahořečení sestry Elišky. Vyšlo s církevním schválením.

*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
Brož., A6, křídový papír, 28 stran, 32 Kč*

NOVÉNA KE SVATÉMU JANU MARIA VIANNEYI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Devítidenní pobožnost sestavená z textů o životě svatého Jana Marii Vianneye, proseb a závěrečné modlitby.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 24 stran, 29 Kč*

NOVÉNA KE SVATÉMU JANU PAVLU II.

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Devítidenní pobožnost sestavená z textů svatého Jana Pavla II., proseb a závěrečné modlitby.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 32 stran, 35 Kč*

KATECHETICKÁ ŘEČ

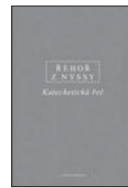
Řehoř z Nyssy

Úvodní studie a redakce Markéta Bendová

Překlad, poznámky a rejstřík Magdalena Bláhová

Jeden z nejvýznamnějších církevních otců, sv. Řehoř z Nyssy (4. stol.) se v tomto díle obrací k těm, kdo se připravují na přijetí křtu, a představuje jim jádro křesťanského učení: po výkladu o jediném Bohu ve třech hypostasích vypráví a objasňuje příběh Božího jednání s lidmi v dějinách, od stvoření člověka, přes jeho pád až po záchranu, kterou přineslo Kristovo vtělení, smrt a zmrtvýchvstání. Kniha končí výkladem o svátostech křtu a eucharistie, jimiž člověk dostává podíl na novém životě.

OIKOYMENH • Váz., přebal, 143x212 mm, 262 stran, 328 Kč

MOMENTKY ZE ŽIVOTA MATKY TEREZY

Leo Maasburg • Z němčiny přeložila Františka

Böhmová • Odpovědná redaktorka Lucie

Mašátová • Závěrečné slovo P. Jaroslav Brož

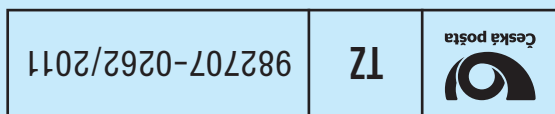
Rakouský kněz Leo Maasburg s jemným humorem vypráví, jak se stal po boku Matky Terezy „skutečným misionářem“. Léta s ní úzce spolupracoval, pomáhal jí jako kněz a tlumočnick na několika zahraničních misích. Podnikli spolu cestu do Sovětského svazu, na Kubu, do New Yorku nebo do Arménie, kde strávili téměř rok službou v dětské nemocnici, plně obětí ničivého zemětřesení. Prožili spolu náročné situace, mnohé zázraky Boží prozřetelnosti, ale i veselé historky. Kniha čtenáře povzbudí, aby se učil více důvěřovat Bohu, který umí být vůči svým dětem velkorysý, a toužil stát se rovněž nástrojem jeho lásky v tomto světě.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 129x190 mm, 176 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 259 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1